

— Азъ, господарю, — отговориля Катеричка-Хубавелка. А затворихъ я, защото нощемъ всѣкакви разбойници тукъ по насъ прѣлитатъ и стопанитѣ безпокоятъ. А азъ ви пазя, затова и затворихъ вратата.

Бухалтъ се люто разгѣвиль и извикалъ:

— Хайде, отваряй вратата, и не дрънкай тамъ!... Чувашъ ли?

— Твърдѣ добръ азъ слушамъ, — отговорила Катеричката; но догдѣ се не съмне, нѣма да отвора. Разни разбойници нощѣ летятъ и може да ви трѣвожатъ, както вие мене разтревожихте!...

И какъ не ѝ се молилъ бухалтъ, какъ не я прѣдумвалъ, Катеричка-Хубавелка била твърда на думата си и само съ едно го утѣшавала:

— Щомъ слънцето изгрѣе, — ще отвора... Денемъ не е страшно!...

— Та разбери най-послѣ, никаквице, закрѣщѣлъ на нея Бухалтъ, че азъ денемъ нищо не виждамъ!...

— Толкозъ по злѣ за васъ, господарю, — отговорила неумолимата Катеричка-Хубавелка.

Бухлю Ушанъ гладузалъ и тази нощъ и другата, та чакъ на третата всъжпиль отново въ мирни прѣговори съ Хубавелка.

— Мила ми, Катеричке! — ласкаво започналъ Ушанъ, — менъ страшно ми се иска да си хвъркна тази нощъ изъ гората?...

— Съ удовольствие госпо-